ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (ôsma komora)

z 18. marca 2010 *

Vo veci T-189/08,

Forum 187 ASBL, so sídlom v Bruseli (Belgicko), v zastúpení: A. Sutton a G. Forwood, barristers,

žalobca,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: N. Khan a C. Urraca Caviedes, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutia Komisie 2008/283/ES z 13. novembra 2007 o schéme pomoci vykonávanej Belgickom v prospech koordinačných centier v Belgicku a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie 2003/757/ES (Ú. v. EÚ L 90, 2008, s. 7) v rozsahu, v akom koordinačným centrám dotknutým rozsudkom

* Jazyk konania: angličtina.

Súdneho dvora z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia (C-182/03 a C-217/03, Zb. s. I-5479), nestanovuje budúce primerané prechodné obdobia,

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora),

v zložení: predsedníčka komory E. Martins Ribeiro, sudcovia S. Papasavvas (spravodajca) a A. Dittrich,

tajomník: K. Pocheć, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 6. júla 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Belgický daňový režim koordinačných centier sa ako výnimka zo všeobecného práva spravuje kráľovským nariadením č. 187 z 30. decembra 1982 o vytvorení koordinačných centier (*Moniteur belge* z 13. januára 1983, s. 502) v znení neskorších zmien a doplnení.

2 Výhoda tohto režimu je podmienená predchádzajúcim osobitným povolením na výkon činnosti centra na základe kráľovského nariadenia. Na získanie tohto povolenia musí byť centrum súčasťou skupiny nadnárodného charakteru disponujúcej kapitálom a rezervami, ktorých výška dosiahla alebo presahuje jednu miliardu belgických frankov (BEF), a majúcej ročný obrat v konsolidovanej výške dosahujúcej alebo presahujúcej desať miliárd BEF. Povolený je len výkon niektorých prípravných, vedľajších a centralizačných činností, pričom podniky finančného odvetia sú vylúčené z čerpania výhod tohto režimu. Počas prvých dvoch rokov výkonu svojej činnosti musia centrá v Belgicku zamestnať prinajmenšom desať osôb na plný pracovný úväzok.

3 Povolenie udelené centru platí počas desiatich rokov a možno ho obnoviť na rovnaké obdobie.

4 Daňový režim koordinačných centier skúmala Komisia Európskych spoločenstiev už od jeho zavedenia. Osobitne v rozhodnutiach oznámených vo forme listov zo 16. mája 1984 a z 9. marca 1987 Komisia v podstate dospela k záveru, že takýto režim, založený na paušálnom stanovení príjmov koordinačných centier, nie je možné považovať za pomoc.

5 Po tom, ako Komisia 11. novembra 1998 prijala oznámenie o uplatňovaní pravidiel štátnej pomoci pri opatreniach týkajúcich sa priameho zdaňovania podnikov (Ú. v. ES C 384, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 277), začala všeobecné skúmanie daňovej legislatívy členských štátov vo vzťahu k pravidlám týkajúcich sa štátnej pomoci.

6 V tejto súvislosti Komisia 12. februára 1999 požiadala belgické orgány o niektoré informácie týkajúce sa najmä režimu koordinačných centier. Tieto odpovedali v marci 1999.

7 V júli 2000 oddelenia Komisie uvedeným orgánom oznámili, že tento režim možno považovať za štátnu pomoc. S cieľom začať postup spolupráce podľa článku 17 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 659/1999 z 22. marca 1999 ustanovujúceho podrobné pravidlá na uplatňovanie článku [88 ES] (Ú. v. ES L 83, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 339) vyzvali oddelenia Komisie belgické orgány, aby v lehote jedného mesiaca predložili svoje pripomienky.

8 Dňa 11. júla 2001 prijala Komisia na základe článku 88 ods. 1 ES štyri návrhy potrebných opatrení najmä vo vzťahu k režimu koordinačných centier. Belgickým orgánom navrhla, aby súhlasili s prijatím určitých zmien tohto režimu s tým, že sa predpokladalo, že počas prechodného obdobia môžu centrá, ktorých činnosť bola povolená pred dňom prijatia týchto opatrení, pokračovať v požívaní výhody predchádzajúceho režimu až do 31. decembra 2005.

9 Z dôvodu neprijatia navrhnutých potrebných opatrení belgickými orgánmi začala Komisia na základe rozhodnutia oznámeného listom z 27. februára 2002 (Ú. v. ES C 147, s. 2) konanie vo veci formálneho zisťovania podľa článku 19 ods. 2 nariadenia č. 659/1999. Komisia najmä vyzvala Belgické kráľovstvo, aby predložilo pripomienky a poskytlo všetky informácie potrebné na posúdenie sporného opatrenia. Taktiež vyzvala tento členský štát a zúčastnené tretie osoby, aby predložili svoje pripomienky a poskytli všetky potrebné informácie, s cieľom zistiť, či osoby, na ktoré sa vzťahoval sporný režim, mali legitímnu dôveru, ktorá ukladá povinnosť stanoviť prechodné opatrenia.

10 Dňa 13. septembra 2002 žalobca podal žalobu na zrušenie rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania (vec T-276/02).

11 Na záver konania vo veci formálneho zisťovania Komisia 17. februára 2003 prijala rozhodnutie 2003/757/ES o schéme pomoci vykonávanej Belgickom v prospech koordinačných centier v Belgicku (Ú. v. ES L 282, s. 25, ďalej len „rozhodnutie z roku 2003“).

12 Podľa článkov 1 a 2 rozhodnutia z roku 2003:

„*Článok 1*

Daňový režim aktuálne platný v Belgicku pre koordinačné centrá povolené na základe kráľovského nariadenia č. 187 je potrebné považovať za schému štátnej pomoci nezlučiteľnú so spoločným trhom.

Článok 2

Belgicko je povinné zrušiť schému pomoci uvedenú v článku 1 alebo ju zmeniť tak, aby bola zlučiteľná so spoločným trhom.

Odo dňa oznámenia tohto rozhodnutia sa výhoda tohto režimu a jeho súčastí nemôže priznať novým príjemcom ani predĺžiť obnovením platnosti existujúcich povolení.

V prípade centier povolených pred 31. decembrom 2000 môže byť účinnosť režimu zachovaná až do skončenia sa platnosti osobitného povolenia platného v deň oznámenia tohto rozhodnutia, najneskôr však do 31. decembra 2010. V súlade s druhým odsekom však v prípade obnovy platnosti povolenia pred týmto dňom nemožno výhodu režimu, ktorý je predmetom tohto rozhodnutia, viac priznať, a to ani dočasne.“ [*neoficiálny preklad*]

13 Od 6. marca 2003 sa Belgické kráľovstvo obrátilo súčasne na Komisiu a na Radu a žiadalo ich, aby „bolo urobené všetko potrebné, aby povolenia pre koordinačné centrá, ktorým sa platnosť povolenia skončila po 17. februári 2003, mohli byť predĺžené až do 31. decembra 2005“. Táto žiadosť bola na základe článku 88 ods. 2 tretieho pododseku ES opätovne podaná 20. marca a 26. mája 2003.

14 Dňa 25. a 28. apríla 2003 Belgické kráľovstvo a združenie Forum 187 združujúce koordinačné centrá podali žaloby smerujúce k odkladu vykonateľnosti a k úplnému alebo čiastočnému zrušeniu rozhodnutia z roku 2003 (veci C-182/03 a T-140/03, teraz C-217/03; veci C-182/03 R a T-140/03 R, teraz C-217/03 R).

15 Uznesením z 2. júna 2003, Forum 187/Komisia (T-276/02, Zb. s. II-2075), Súd prvého stupňa zamietol ako neprípustnú žalobu na zrušenie rozhodnutia o začatí konania vo veci formálneho zisťovania.

16 Uznesením z 26. júna 2003, Belgicko a Forum 187/Komisia (C-182/03 R a C-217/03 R, Zb. s. I-6887, ďalej len „uznesenie Forum 187“), predseda Súdneho dvora nariadil odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v časti, kde zakazuje Belgickému kráľovstvu obnoviť platnosť povolení koordinačných centier platných v deň oznámenia tohto rozhodnutia.

17 V súlade s povolením uvedeným v uznesení Forum 187 belgické orgány obnovili platnosť povolení koordinačným centrám, ktorým sa ich platnosť skončila v období od 17. februára 2003 do 31. decembra 2005. S výnimkou štyroch koordinačných centier, ktorým bola obnovená platnosť na dobu neurčitú, boli všetky ostatné povolenia obnovené na obdobie, ktoré sa končilo 31. decembra 2005.

18 Rozhodnutím Rady 2003/531/ES zo 16. júla 2003 o poskytnutí pomoci belgickou vládou v prospech určitých koordinačných centier so sídlom v Belgicku [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. EÚ L 184, s. 17), prijatým na základe článku 88 ods. 2 ES, sa rozhodlo o zlučiteľnosti „pomoci, ktorú Belgicko zamýšľalo poskytnúť do 31. decembra 2005 podnikom disponujúcim k 31. decembru 2000 povolením na výkon koordinačného centra na základe kráľovského nariadenia č. 187…, ktorého platnosť mala uplynúť v období medzi 17. februárom 2003 a 31. decembrom 2005", so spoločným trhom. Komisia podala 24. septembra 2003 proti tomuto rozhodnutiu žalobu o neplatnosť (vec C-399/03).

19 Súdny dvor 22. júna 2006 zrušil rozhodnutie z roku 2003 v tej časti, kde nestanovilo prechodné opatrenia pre koordinačné centrá, o ktorých žiadostiach o obnovu platnosti povolenia nebolo v deň oznámenia tohto rozhodnutia ešte rozhodnuté, alebo ktorých povolenie sa malo skončiť súčasne s oznámením tohto rozhodnutia alebo tesne po tomto oznámení (rozsudok Súdneho dvora z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia, C-182/03 a C-217/03, Zb. s. I-5479, ďalej len „rozsudok Forum 187"). V ten istý deň Súdny dvor zrušil aj rozhodnutie 2003/531 rozsudkom Komisia/Rada (C-399/03, Zb. s. I-5629).

20 Listom zo 4. júla 2006 Komisia požiadala belgické orgány o poskytnutie určitých informácií, aby mohla vyvodiť dôsledky z rozsudku Forum 187.

21 Belgické kráľovstvo prijalo 27. decembra 2006 zákon týkajúci sa rôznych ustanovení (*Moniteur belge z* 28. decembra 2006, s. 75266, ďalej len „zákon z roku 2006"), ktorým vznikla možnosť predĺžiť do 31. decembra 2010 povolenia všetkým koordinačným centrám, ktoré o to požiadali, v prípade potreby aj so spätnou platnosťou. Okrem centier, ktorých povolenia boli obnovené od 17. februára 2003 do 31. decembra 2005, mohli o predĺženie požiadať aj centrá, ktorým sa platnosť povolenia skončí v období od 1. januára 2006 do 31. decembra 2010, ako aj neurčený počet centier, ktorých povolenia by sa skončili najneskôr do 31. decembra 2005, ale ktoré dovtedy o predĺženie nepožiadali. Tento zákon nebol oznámený Komisii v súlade článkom 88 ods. 3

ES, avšak jeho nadobudnutie účinnosti bolo podmienené potvrdením Komisie, že k nemu nemá výhrady.

22 Po viacerých upozorneniach a výmene listov s Komisiou belgické orgány 16. januára 2007 zaslali informácie, ktoré Komisia žiadala 4. júla 2006. Dodatočné spresnenia poskytli listami z 8. a 16. februára 2007. Okrem toho sa medzi Komisiou a Belgickom uskutočnili tri stretnutia, a to 5. a 15. februára a 5. marca 2007.

23 Komisia listom z 21. marca 2007 informovala belgické orgány o svojom rozhodnutí rozšíriť konanie vo veci formálneho zisťovania, ktoré sa začalo 27. februára 2002 v súvislosti s režimom koordinačných centier. Toto rozhodnutie, ako aj výzva dotknutým osobám, aby predložili svoje pripomienky k primeraným prechodným opatreniam, ktoré bola Komisia v zmysle rozsudku Forum 187 povinná prijať, boli uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* zo 16. mája 2007 (Ú. v. EÚ C 110, s. 20).

24 Dňa 13. novembra 2007 Komisia na záver konania vo veci formálneho zisťovania prijala rozhodnutie 2008/283/ES o schéme pomoci vykonávanej Belgickom v prospech koordinačných centier v Belgicku a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie z roku 2003 (Ú. v. EÚ L 90, 2008, s. 7, ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

25 Napadnuté rozhodnutie mení najskôr článok 2 rozhodnutia z roku 2003 v tom zmysle, že koordinačným centrám, o ktorých žiadosti o obnovu platnosti povolení nebolo v deň oznámenia rozhodnutia z roku 2003 ešte rozhodnuté, alebo ktorých povolenie malo skončiť súčasne s jeho oznámením alebo tesne po oznámení uvedeného rozhodnutia, teda v období od 18. februára 2003 do 31. decembra 2005, sa povolilo požívať výhody sporného režimu až do 31. decembra 2005, a že obnovenie ich povolení sa povoľuje až do tohto dátumu. Pokiaľ ide ďalej o štyri centrá, ktorých povolenia boli obnovené na dobu neurčitú v nadväznosti na uznesenie Forum 187, napadnuté rozhodnutie uvádza, že tlačová správa Komisie zo 16. júla 2003 mohla vzbudiť legitímnu

dôveru týchto centier v skutočnosť, že by mohli požívať výhody sporného režimu až do dňa vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora vo veci samej. Tento rozsudok bol vyhlásený 22. júna 2006, pričom však napadnuté rozhodnutie vzhľadom na daňovú povahu dotknutého opatrenia rozširuje prospech vyplývajúci z legitímnej dôvery a umožňuje koordinačným centrám požívať prospech zo sporného režimu až do konca bežného zdaňovacieho obdobia, ktoré prebiehalo v deň vyhlásenia rozsudku. Nakoniec napadnuté rozhodnutie vyhlasuje zákon z roku 2006 za nezlučiteľný so spoločným trhom v časti, v ktorej upravuje predĺženie režimu koordinačných centier na obdobie po 31. decembri 2005.

26 Článok 1 napadnutého rozhodnutia znie takto:

„V článku 2 rozhodnutia [z roku 2003] sa pridáva tento text:

‚Koordinačné centrá, o ktorých žiadostiach o obnovu platnosti povolenia nebolo v deň oznámenia tohto rozhodnutia ešte rozhodnuté, alebo ktorých povolenie malo skončiť súčasne s oznámením tohto rozhodnutia alebo tesne po jeho oznámení, to znamená odo dňa tohto oznámenia do 31. decembra 2005, môžu ďalej využívať výhody režimu koordinačných centier do 31. decembra 2005. Obnovenie platnosti povolení uvedených koordinačných centier sa povoľuje najneskôr do 31. decembra 2005.'"

27 Podľa článku 2 napadnutého rozhodnutia:

„Štyri koordinačné centrá zriadené v Belgicku, ktorým bola obnovená platnosť povolenia na neurčito na základe uznesenia [Forum 187], môžu využívať výhody režimu koordinačných centier do konca bežného zdaňovacieho obdobia, ktoré prebiehalo do 22. júna 2006."

28 Článok 3 napadnutého rozhodnutia stanovuje:

„Zákon [z roku] 2006 je nezlučiteľný so spoločným trhom, pretože jeho ustanovenia umožňujú prostredníctvom nových rozhodnutí o obnovení platnosti povolenia predĺžiť režim koordinačných centier aj po 31. decembri 2005.

Komisia v dôsledku toho vyzýva Belgicko, aby upustilo od zavedenia do platnosti príslušných ustanovení zákona [z roku] 2006."

29 Pokiaľ ide o článok 4 napadnutého rozhodnutia, ten znie takto:

„Článok 1 sa uplatňuje od 18. februára 2003."

Konanie a návrhy účastníkov konania

30 Návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 22. mája 2008 žalobca podal žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

31 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa (štvrtá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania a v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 64 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa položil žalobcovi

písomne otázku, vyzval ho, aby na ňu odpovedal na pojednávaní a požiadal ho, aby predložil určitý dokument, ktorý žalobca predložil v stanovenej lehote.

32 Listom z 1. júla 2009 Komisia predložila pripomienky týkajúce sa správy pre pojednávanie, list, ktorý jej jedno koordinačné centrum zaslalo 27. januára 2009, ako aj svoje poznámky v tejto súvislosti. Dňa 3. júla 2009 predseda ôsmej komory Súdu prvého stupňa rozhodol o doložení týchto dokumentov do spisu a vyzval žalobcu, aby na pojednávaní predniesol svoje pripomienky k nim.

33 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní, ktoré sa konalo 6. júla 2009.

34 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zrušil napadnuté rozhodnutie z dôvodu, že koordinačným centrám dotknutým rozsudkom Forum 187 neposkytuje budúce primerané prechodné obdobie,

— prijal akékoľvek nevyhnuté opatrenie,

— zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

35 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu ako neprípustnú alebo subsidiárne ako nedôvodnú,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

36 Hoci Komisia formálne nepredložila námietku neprípustnosti podľa článku 114 rokovacieho poriadku, tvrdí, že žaloba je neprípustná. V dôsledku toho je potrebné preskúmať prípustnosť tejto žaloby.

Tvrdenia účastníkov konania

37 V prvom rade Komisia tvrdí, že žalobca nepreukázal, že bol priamo a individuálne dotknutý napadnutým rozhodnutím. Nepreukázal totiž, že spĺňa jeden z troch predpokladov, za ktorých je podľa judikatúry žaloba podaná združením prípustná.

38 Pokiaľ ide po prvé o predpoklad, podľa ktorého je združenie individualizované z dôvodu dotknutosti jeho vlastných záujmov, tvrdenie Forum 187, podľa ktorého

koná na vlastný účet, je len jednoduchým tvrdením, ktoré nie je podopreté nijakým dôkazom preukazujúcim dotknutosť jeho vlastných záujmov.

39 Pokiaľ ide po druhé o predpoklad, podľa ktorého právny predpis priznáva združeniu možnosti procesnej povahy, účasť Forum 187 na konaní o preskúmaní nemôže v súlade s judikatúrou stačiť na to, aby sa mu priznala aktívna legitimácia.

40 Pokiaľ ide po tretie o predpoklad, podľa ktorého združenie zastupuje záujmy žalobcov, ktorí sú aktívne legitimovaní, Komisia najskôr namieta proti prípustnosti žaloby Forum 187 vyplývajúcej zo skutočnosti, že sa rozhodlo o prípustnosti jeho žaloby podanej vo veci C-217/03, keďže prípustnosť žaloby by sa mala posudzovať na základe okolností platných v okamihu, keď je podaná, a nie na základe identity žalobcu. To je v každom prípade nemožné, ak je žalobca, ako v prejednávanej veci, združením, ktorého zloženie sa môže zmeniť. V tomto ohľade splnomocnenie priložené k žalobe nepodopiera tvrdenie, podľa ktorého žalobcu jeho členovia formálne splnomocnili na tento účel, ani nepreukazuje, že zastupuje centrá dotknuté napadnutým rozhodnutím.

41 Komisia ďalej konštatuje, že nijaký dôkaz nepodopiera tvrdenie, podľa ktorého žalobca zastupuje centrá, ktorým bolo predĺžené ich povolenie na dobu neurčitú, ani nepreukazuje, že zastupuje centrá, ktoré by mohli byť priamo a individuálne dotknuté napadnutým rozhodnutím.

42 V tomto ohľade, pokiaľ ide o dôkazy predložené žalobcom v štádiu repliky, Komisia po prvé tvrdí, že na základe článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku sú neprípustné, keďže žalobca neodôvodnil ich oneskorené predloženie. Toto oneskorené predloženie navyše nemožno odôvodniť. Ďalej aj za predpokladu, že by tieto dôkazy boli prípustné, Komisia uvádza, že sa nepreukázalo, v čom je desať centier, ktorých splnomocnenia žalobca predložil, dotknutých napadnutým rozhodnutím. Tabuľka

predložená v prílohe totiž utajuje mená centier, ktorých daňovú situáciu by mal preukázať, pričom mená centier sú tiež utajené v predložených daňových výmeroch. Neexistuje preto nijaký vzťah medzi centrami, o ktorých žalobca tvrdí, že koná v ich mene, a ním predloženými daňovými výmermi, ktoré by mali preukázať ich záujem na zachovaní sporného režimu. Nič totiž nedovoľuje utajiť informácie týkajúce sa hlavných účastníkov sporu, najmä pokiaľ sa týkajú prípustnosti. Nakoniec vzhľadom na to, že prípustnosť sa musí posudzovať ku dňu podania žaloby a že väčšina predložených daňových výmerov je z obdobia po tomto dátume, nemožno tieto daňové výmery zohľadniť.

43 Po druhé sa Komisia domnieva, že aj za predpokladu, že by členovia združenia boli dotknutí napadnutým rozhodnutím, žalobca nepreukázal, že majú záujem na jeho zrušení. Zo skutočnosti, že sú členmi žalujúceho združenia, totiž nevyplýva existencia záujmu na opätovnom zavedení možnosti uplatnenia sporného režimu. Hoci v čase začatia konania, ktoré viedlo k rozhodnutiu z roku 2003, mali všetky koordinačné centrá záujem na zachovaní uvedeného režimu, v súčasnosti je už situácia iná, ako to uznáva aj žalobca. Komisia v tomto ohľade uvádza, že od zdaňovacieho obdobia 2006 majú všetky belgické podniky vrátane koordinačných centier možnosť rozhodnúť sa pre režim zníženia fiktívnych úrokov (ďalej len „RZFÚ“) zavedený zákonom z 22. júna 2005, ktorým sa zavádza zníženie dane z rizikového kapitálu (*Moniteur belge* z 30. júna 2005, s. 30077). Žalobca navyše sám uznal, že režim vyplývajúci z kráľovského nariadenia č. 187 je niekedy menej výhodný ako RZFÚ, a v októbri 2006 potvrdil, že niektoré z centier uprednostňujú uplatnenie tohto režimu. Za týchto podmienok sa Komisia domnieva, že ak by členmi žalobcu boli aj centrá, ktorých právo na uplatnenie prechodného obdobia je dotknuté napadnutým rozhodnutím, čo tak nie je, nemuseli by mať nevyhnutne záujem na jeho napadnutí, keďže jeho zrušenie by nevyhnutne nezlepšovalo ich právne postavenie.

44 Komisia vo svojej duplike ďalej uvádza, že skutočnosť, že centrám boli zaslané daňové výmery za rok 2006, neumožňuje preukázať záujem na konaní. RZFÚ nie je totiž ekvivalentný úplnému oslobodeniu od dane, takže skutočnosť, že je potrebné zaplatiť daň za rok 2006 (alebo neskôr za rok 2007), nepreukazuje, že centrá sú v menej výhodnej situácii v rámci RZFÚ ako v rámci režimu koordinačných centier. Pokiaľ ide o centrum, ktorého povolenie bolo obnovené na dobu neurčitú, Komisia sa domnieva, že

pri skúmaní prípustnosti žaloby nie je jeho zohľadnenie namieste, keďže nebol predložený nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že je dotknuté napadnutým rozhodnutím. Stĺpce tabuľky predloženej v prílohe k replike týkajúce sa daňového doplatku, ktorý sa musí zaplatiť z dôvodu napadnutého rozhodnutia, sú prázdne a medzi daňovými výmermi predloženými žalobcom sa nenachádza nijaký daňový výmer, ktorý by sa ich mal týkať.

45 Navyše sa Komisia domnieva, že postavenie žalobcu vzhľadom na belgické právo robí žalobu bezpredmetnou. Hoci uznesenie Forum 187 belgickým orgánom umožňuje bez toho, aby im to ukladalo ako povinnosť, obnoviť povolenia určitých centier až do vyhlásenia rozsudku vo veci samej, belgické orgány ich obnovili, s výnimkou štyroch z nich, a to až do konca roka 2005. Žiadne z centier zastúpených žalobcom však nepožiadalo o obnovu svojho povolenia pred jeho uplynutím, ešte kým došlo k vyhláseniu rozsudku Forum 187. V tomto ohľade Komisia uvádza, že nijaký dôkaz nepodopiera tvrdenie, podľa ktorého by obnovenie povolení so spätnou účinnosťou predstavovalo v Belgicku prípustnú prax. Okrem toho, na rozdiel od tvrdení žalobcu, nestratili centrá svoj štatút na základe napadnutého rozhodnutia, ale z dôvodu uplynutia ich povolení na základe belgického práva na konci roka 2005.

46 Pokiaľ ide o otázku, či žalobca má záujem na konaní z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie zakazuje obnovu povolení, Komisia konštatuje, že žiadna skutočnosť uvedená v replike neumožňuje preukázať takýto záujem.

47 Komisia uvádza, že jej stanovisko potvrdzuje prijatie kráľovského nariadenia z 19. decembra 2008, ktorým sa upravuje daňová právna úprava týkajúca sa zvýšenia dane v prípade absencie alebo nedostatočnosti zaplatenia preddavkov určitými koordinačnými centrami (*Moniteur belge* z 30. decembra 2008, s. 68976), prostredníctvom ktorého belgické orgány zrušili zvýšenia dane, ktoré mali byť požadované od centier z dôvodu oneskoreného zaplatenia dane za zdaňovacie obdobia 2007 a 2008. Hoci teda belgické orgány vo svojich pripomienkach predložených vo vyjadrení k rozhodnutiu o rozšírení konania vo veci formálneho zisťovania žiadali dlhšie prechodné

obdobie (pozri bod 23 vyššie), v nadväznosti na napadnuté rozhodnutie už toto svoje stanovisko nebránili, takže ich predchádzajúci postoj neumožňuje odôvodniť záujem žalobcu na konaní.

48 Po tretie Komisia vo svojej duplike uvádza, že na rozdiel od situácie existujúcej v rámci žaloby proti rozhodnutiu z roku 2003 napadnuté rozhodnutie neskracuje povolenie centier, ktoré bolo obnovené až do konca roka 2005, a nemožno ho považovať za rozhodnutie, ktoré sklamalo očakávanie v obnovenie povolenia, keďže takéto očakávanie nemohlo existovať. Komisia sa domnieva, že žalobca v skutočnosti požaduje nápravu z dôvodu zamietnutia novej pomoci, o ktorú mali jeho členovia záujem, avšak nemohli si ju nárokovať. Aj v tomto rozsahu je teda žaloba neprípustná.

49 Po štvrté aj za predpokladu, že by dôkazy predložené v štádiu repliky boli prípustné a dostačujúce na preukázanie aktívnej legitimácie žalobcu, Komisia tvrdí, že žaloba by mohla byť prípustná len v rozsahu, v akom sa týka desiatich centier, v súvislosti s ktorými boli predložené dôkazy.

50 Na úvod žalobca pripomína, že je neziskovým združením založeným podľa belgického práva, ktorého cieľom je podľa jeho stanov presadzovať národné a medzinárodné záujmy koordinačných centier založených podľa kráľovského nariadenia č. 187. V prejednávanej veci koná jednak na svoj účet, jednak na účet svojich členov, ktorí ho na to formálne splnomocnili. V tomto ohľade vo svojej replike spresňuje, že bol poverený desiatimi svojimi členmi, aby ich zastupoval v tomto konaní a najmä predložil tabuľku obsahujúcu informácie týkajúce sa ich situácie, splnomocnenia týchto centier, ktoré mu dovoľujú podať žalobu, ako aj daňové výmery a opravné daňové výmery, ktoré im boli zaslané. Zdôrazňuje, že jeho členovia buď predložili belgickým orgánom žiadosti o obnovenie ich povolení, alebo v prípade jedného z nich získali od uvedených orgánov obnovenie povolenia na dobu neurčitú.

51 Žalobca ďalej tvrdí, že desať koordinačných centier, ktoré zastupuje, sú priamo a individuálne dotknuté napadnutým rozhodnutím a majú záujem na jeho napadnutí, v dôsledku čoho je jeho žaloba prípustná. V tomto ohľade spresňuje, že na rozdiel od toho, čo uvádza Komisia, netvrdí, že by prípustnosť konštatovaná v rozsudku Forum 187 odôvodňovala prípustnosť tejto žaloby. Vychádza však z úvahy rozvinutej v uvedenom rozsudku v súvislosti s kritériami prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej združením.

52 Pokiaľ ide v prvom rade o priamu a osobnú dotknutosť, žalobca po prvé zdôrazňuje, že centrá, ktoré zastupuje, sú priamo dotknuté. Z dôvodu uplatnenia napadnutého rozhodnutia tieto centrá už nemôžu požívať prospech z režimu koordinačných centier, a to buď od 31. decembra 2005, alebo od 31. decembra 2006. Okrem toho sú s výnimkou centra, ktoré získalo obnovenie povolenia na dobu neurčitú, konfrontované s daňovými výmermi za roky 2006 a 2007 (pozri bod 54 nižšie). Po druhé sú tieto centrá individuálne dotknuté, keďže sú súčasťou úzkeho kruhu hospodárskych subjektov a sú členmi skupiny osôb, ktoré boli určené alebo sa dali určiť v okamihu prijatia napadnutého rozhodnutia v závislosti od kritérií vlastných členom skupiny. Tieto centrá majú teda aktívnu legitimáciu, v dôsledku čoho ju má aj žalobca, ktorému zo stanov vyplýva povinnosť brániť ich záujmy. Pokiaľ ide o tvrdenia týkajúce sa skutočnosti, že jeho členovia neboli negatívne dotknutí napadnutým rozhodnutím, ako aj o tvrdenia týkajúce sa jeho zloženia, žalobca ich odmieta a odkazuje na tabuľku pripojenú k jeho replike, ktorá obsahuje informácie o každom zo zastupovaných centier.

53 Pokiaľ ide v druhom rade o jeho záujem na konaní a o záujem jeho členov na konaní, žalobca po prvé tvrdí, že pripomienky Komisie týkajúce sa inej belgickej právnej úpravy ako kráľovské nariadenie č. 187 sú irelevantné, keďže táto vec sa týka len zákonnosti napadnutého rozhodnutia a uvedené kráľovské nariadenie je jedinou relevantnou belgickou právnou úpravou v prejednávanej veci. Nie je preto namieste pristúpiť ku komparatívnemu posúdeniu tohto kráľovského nariadenia a RZFÚ. Okrem toho uvedené stanoviská Komisie (pozri bod 43 vyššie) nie sú v prejednávanej veci relevantné, keďže výhody týkajúce sa RZFÚ a režimu koordinačných centier sa od jedného centra k druhému líšia, a táto vec sa v každom prípade týka len zákonnosti

prechodných období so spätnou účinnosťou stanovených Komisiou. Nakoniec žiadne z centier zastúpených žalobcom sa za rok 2006 nevzdalo štatútu koordinačného centra v prospech RZFÚ a len jedno sa tohto štatútu vzdalo počnúc rokom 2007. Rovnako žiadne z centier, ktorých povolenie bolo platné po 13. novembri 2007, dátume napadnutého rozhodnutia, sa nerozhodlo pre RZFÚ.

54 Po druhé rozhodnutie belgických orgánov vykonať napadnuté rozhodnutie a vybrať dane za roky 2006 a 2007 preukazuje finančný a právny záujem dotknutých desiatich centier. S výnimkou centra, ktoré dosiahlo obnovenie povolenia na dobu neurčitú, ostatným centrám boli totiž so spätnou účinnosťou zaslané výzvy belgických orgánov na zaplatenie daňových doplatkov z dôvodu straty ich postavenia koordinačného centra. Niektoré centrá teda obdržali opravné daňové výmery, pričom po väčšine z nich nasledovali daňové výmery upresňujúce sumu, ktorá sa má vybrať. Celková výška dlžnej dane predstavovala viac ako 40 miliónov eur. Pokiaľ ide o centrum, ktoré získalo obnovenie na dobu neurčitú, jeho záujmom je zabrániť výberu dane so spätnou účinnosťou za rok 2007.

55 Po tretie žalobca tvrdí, že skutočnosť, že okrem štyroch centier im belgické orgány obnovili povolenia dotknutým rozsudkom Forum 187 len do 31. decembra 2005, nemá vplyv na spôsobilosť dotknutých centier požívať prospech zo sporného režimu po tomto dátume, a to až do konca budúceho primeraného prechodného obdobia. Preto na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, kráľovské nariadenie č. 187 naďalej predstavuje právny základ dotknutých povolení. Okrem toho ani belgické orgány, ani centrá nesúhlasili s tým, že by platnosť povolení týchto centier nemohla byť obnovená na primerané obdobie po 31. decembri 2005.

56 V tomto ohľade, pokiaľ ide o skutočnosť, že belgické orgány v roku 2001 a v roku 2002 uviedli, že nepredĺžia sporný režim po roku 2005, žalobca uvádza, že vývoj

nasledujúci po rozhodnutí z roku 2003 viedol uvedené orgány k hľadaniu alternatívy k tomuto režimu a k stanoveniu primeraného prechodného obdobia pre centrá, ktoré boli negatívne dotknuté rozhodnutím z roku 2003 a mali prospech z uznesenia Forum 187.

57 Belgické orgány navyše priznali prospech zo sporného režimu centrám, ktorých povolenie uplynulo pred 31. decembrom 2005. Navyše žiadali Komisiu o stanovenie budúceho prechodného obdobia. Ďalej v nadväznosti na rozsudok Forum 187 bola v liste zaslanom žalobcovi belgickým ministerstvom financií v júli 2006 spomenutá možnosť pre centrá dotknuté týmto rozsudkom dosiahnuť obnovenie povolenia až do roku 2010, s účinnosťou od 1. januára 2006. Navyše opravné daňové výmery zaslané centrám preukazovali, že nemožnosť obnoviť týmto centrám povolenia po 31. decembri 2005 vyplýva výlučne z napadnutého rozhodnutia, a nie z rozhodnutia belgických orgánov, ktoré predchádzalo uvedenému rozhodnutiu. Belgické orgány navyše prijali, bez toho, aby ho vykonali, zákon z roku 2006, ktorý predlžuje prechodné obdobie až do roku 2010. Okrem toho v liste zo 14. augusta 2007 belgická daňová správa poskytla určitým centrám lehotu na podanie daňového priznania za rok 2007 z dôvodu neistoty týkajúcej sa dátumu skončenia sa ich štatútu. Dňa 21. novembra 2007 bola táto lehota s ohľadom na napadnuté rozhodnutie predĺžená.

Posúdenie Všeobecným súdom

58 Je potrebné pripomenúť, že žaloby podané združeniami, akým je združenie Forum 187 poverené ochranou kolektívnych záujmov koordinačných centier usadených v Belgicku, sú podľa judikatúry prípustné v troch situáciách, a to pokiaľ tieto združenia zastupujú záujmy podnikov, ktoré by samy boli oprávnené podať žalobu, alebo pokiaľ sú individualizované z dôvodu ovplyvnenia ich vlastných záujmov ako združení najmä preto, že ich negociačná pozícia bola dotknutá aktom, ktorého zrušenie sa navrhuje, alebo aj vtedy, keď im ustanovenie normatívnej povahy výslovne priznáva

viacero oprávnení procesného charakteru (uznesenia Súdu prvého stupňa z 30. septembra 1997, Federolio/Komisia, T-122/96, Zb. s. II-1559, bod 60; z 10. decembra 2004, EFfCI/Parlament a Rada, T-196/03, Zb. s. II-4263, bod 42, a z 28. júna 2005, FederDoc a i./Komisia, T-170/04, Zb. s. II-2503, bod 49; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok Forum 187, bod 56 a tam citovanú judikatúru).

59 V prejednávanej veci treba najskôr pripomenúť, že žalobca uviedol, že konal na vlastný účet, ako aj na účet svojich členov, ktorí ho poverili podaním tejto žaloby. V každom prípade, ako uviedla Komisia, žalobca nepredložil nijaký dôkaz, ktorý by preukazoval, že jeho vlastné záujmy boli dotknuté.

60 Ďalej je nutné konštatovať, že nijaký právny predpis nepriznáva žalobcovi oprávnenia procesnej povahy, pričom žalobca sa ani na žiadne neodvoláva.

61 Treba teda overiť, či koordinačné centrá, ktoré žalobca zastupuje, alebo aspoň niektoré z nich, majú aktívnu legitimáciu. Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať v prvom rade argumentáciu Komisie, podľa ktorej tieto centrá nemajú záujem na konaní.

62 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry žaloba o neplatnosť podaná fyzickou alebo právnickou osobou je prípustná len v rozsahu, v akom má žalobca záujem na zrušení napadnutého aktu. Predpokladom takéhoto záujmu je, že samotné zrušenie napadnutého aktu je spôsobilé vyvolať právne následky a že žaloba môže svojím výsledkom priniesť prospech účastníkovi konania, ktorý ju podal (pozri uznesenie Súdu prvého stupňa z 30. apríla 2007, EnBW Energie Baden-Württemberg/Komisia, T-387/04, Zb. s. II-1195, bod 96 a tam citovanú judikatúru).

63 Záujem na konaní musí vzniknúť a trvať (rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 1992, NBV a NVB/Komisia, T-138/89, Zb. s. II-2181, bod 33) a posudzuje sa ku dňu, keď bola žaloba podaná (rozsudok Súdneho dvora zo 16. decembra 1963, Forges de Clabecq/Vysoký úrad, 14/63, Zb. s. 719, 748, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 24. apríla 2001, Torre a i./Komisia, T-159/98, Zb. VS s. I – A-83 a II-395, bod 28). Musí však pretrvávať až do vyhlásenia rozhodnutia súdu, inak by muselo byť konanie zastavené (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 7. júna 2007, Wunenburger/Komisia, C-362/05 P, Zb. s. I-4333, bod 42 a tam citovanú judikatúru).

64 V prejednávanej veci treba konštatovať, že žalobca vo svojej žalobe neuviedol nijaký konkrétny údaj týkajúci sa centier, ktoré zastupuje v rámci tejto žaloby. V štádiu repliky predložil splnomocnenia, ktoré mu poskytli desiati jeho členovia na účely podania tejto žaloby. Taktiež predložil tabuľku zobrazujúcu situáciu svojich členov bez uvedenia ich mien, z ktorej najmä vyplýva, že medzi desiatimi členmi, ktorých zastupuje, len člen označený číslom 35 v tabuľke uvedenej v prílohe k replike (ďalej len „centrum č. 35“) získal obnovenia svojho povolenia na dobu neurčitú, kým ostatných deväť centier získalo obnovenie povolení do 31. decembra 2005. Okrem toho žalobca predložil daňové výmery a opravné daňové výmery zaslané belgickou daňovou správou niektorým jeho členom, ktorých v prejednávanej veci zastupuje.

65 Na úvod je potrebné uviesť, že Komisia, vychádzajúc z článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku, nesprávne uvádza, že dôkazy predložené žalobcom v štádiu repliky sú neprípustné, lebo neodôvodnil ich oneskorené predloženie. V zmysle tohto ustanovenia totiž účastníci konania môžu tak v replike, ako aj v duplike navrhnúť vykonanie ďalších dôkazov na podporu svojich tvrdení, musia však odôvodniť svoje omeškanie s ich predložením. Podľa ustálenej judikatúry sa však na dôkaz opaku a doplnenie návrhov na vykonanie dôkazov v nadväznosti na dôkaz opaku druhého účastníka konania predložený v jeho vyjadrení k žalobe nevzťahuje pravidlo o vylúčení dôkazov uvedené v článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku. Toto ustanovenie sa totiž týka len návrhov na vykonanie nových dôkazov a je potrebné ho chápať vo vzťahu k článku 66 ods. 2 tohto poriadku, ktorý výslovne stanovuje, že právo na vykonanie dôkazu opaku a právo navrhnúť doplnenie vykonaného dokazovania ním nie sú dotknuté (pozri

rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, Komisia/Trends, T-448/04, neuverejnený v Zbierke, bod 52 a tam citovanú judikatúru).

66 V prejednávanej veci treba zastávať názor, že návrhy dôkazov predložené žalobcom v jeho replike sú rozšírením návrhov dôkazov uvedených v jeho žalobe a ich cieľom je odpovedať na tvrdenia týkajúce sa neprípustnosti žaloby, ktoré vzniesla Komisia vo svojom vyjadrení k žalobe. Preto sa pravidlo o vylúčení dôkazov upravené v článku 48 ods. 1 rokovacieho poriadku voči týmto dôkazom neuplatňuje, takže predmetné dôkazy sú prípustné.

67 Tiež je potrebné pripomenúť, že žalobca v odpovedi na žiadosť Všeobecného súdu uviedol, ktoré čísla uvedené v prvom stĺpci tabuľky predloženej v prílohe k replike zodpovedajú desiatim centrám, ktoré v prejednávanej veci zastupuje.

68 Práve z hľadiska týchto úvah je potrebné skúmať záujem na konaní desiatich centier, ktoré žalobca v prejednávanej veci zastupuje.

69 Pokiaľ ide v prvom rade o centrum č. 35, treba uviesť, že žalobca vo svojej replike predložil dokument, ktorým toto centrum potvrdzuje, že splnomocnilo žalobcu na podanie návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia. V každom prípade je nutné konštatovať, že tento dokument je datovaný z 31. októbra 2008, teda viac ako päť mesiacov po podaní žaloby. Nebol však predložený nijaký iný dôkaz, ktorý by umožňoval preukázať, že ku dňu podania žaloby centrum č. 35 dalo žalobcovi splnomocnenie, aby konal v prejednávanej veci. Žalobca pri vypočutí na pojednávaní uviedol, že centrum č. 35 na stretnutí hlasovalo v prospech podania žaloby. Do spisu však nebolo doložené nijaké zhrnutie ani zápisnica z uvedeného stretnutia, pričom žalobca ani nenavrhol, že tak urobí neskôr na pojednávaní. Za týchto podmienok je nutné konštatovať, že žalobcu nemožno považovať za osobu, ktorá podala túto žalobu v mene

centra č. 35, a teda za zástupca jeho záujmov v prejednávanej veci. Preto situáciu tohto centra nemožno zohľadniť na účely preskúmania prípustnosti tejto žaloby. Nakoniec treba uviesť, že v liste zaslanom Komisii 27. januára 2009 (pozri bod 32 vyššie) centrum č. 35 bez toho, aby odkazovalo na túto žalobu, tvrdí, že napadnuté rozhodnutie sa ho netýka.

70 Pokiaľ ide v druhom rade o deväť ďalších centier, je potrebné najskôr konštatovať, že žalobcu platne splnomocnili ešte pred podaním tejto žaloby.

71 Ďalej treba uviesť, že v súlade s článkom 1 napadnutého rozhodnutia, ktorý mení článok 2 rozhodnutia z roku 2003, tieto centrá požívali prospech z režimu koordinačných centier do 31. decembra 2005.

72 Ďalej je potrebné zdôrazniť, že v nadväznosti na uznesenie Forum 187 belgické orgány obnovili povolenie týchto centier na obdobie do 31. decembra 2005 a že napriek svojim žiadostiam podaným belgickým orgánom nedosiahli tieto centrá predĺženie svojich povolení na obdobie od 1. januára 2006 do 31. decembra 2010.

73 V tomto ohľade treba konštatovať, že to, že povolenia deviatich dotknutých centier boli obmedzené do 31. decembra 2005, bolo rozhodnuté samotnými belgickými orgánmi bez toho, aby k tomu boli nútené. Uznesenie Forum 187 totiž odložilo výkon rozhodnutia z roku 2003 v rozsahu, v akom toto rozhodnutie zakazovalo obnovenie povolení koordinačných centier bez stanovenia iného časového obmedzenia pre dĺžku týchto obnovení, ako je vyhlásenie rozsudku Súdneho dvora vo veci samej. Ďalej, tak ako to uznal žalobca na pojednávaní v odpovedi na otázku Súdu prvého stupňa, belgické orgány mohli obnoviť povolenie deviatich dotknutých centier na dobu neurčitú, ako to bolo v prípade štyroch centier, bez ohľadu na skutočnosť, že toto obnovenie

v súlade s uznesením Forum 187 nemohlo spôsobovať účinky po vyhlásení rozsudku Forum 187.

74 Z predchádzajúceho vyplýva, že od 31. decembra 2005 deväť dotknutých centier nedisponuje platným povolením na základe belgického práva, a teda ani právoplatne neprofituje z daňového režimu koordinačných centier.

75 Za týchto podmienok treba uviesť, že týchto deväť centier sa nemôže domáhať uplatnenia prechodného obdobia v zmysle rozsudku Forum 187, ktoré končí neskôr ako obdobie stanovené v napadnutom rozhodnutí, teda až po 31. decembri 2005.

76 Samotným cieľom prechodného obdobia je totiž zabezpečiť prechod medzi dvoma situáciami, v prejednávanej veci konkrétne medzi situáciou, v ktorej dotknuté centrá majú prospech z daňového režimu koordinačných centier, a situáciou, v ktorej z tohto režimu prospech už nemajú. Z rozsudku Forum 187 (bod 163) teda vyplýva, že centrám, ktorých sa týka uvedený rozsudok, medzi ktoré patrí deväť dotknutých centier, sa malo poskytnúť primerané prechodné obdobie na to, aby sa prispôsobili dôsledkom vyplývajúcim z rozhodnutia z roku 2003.

77 Keďže však deväť dotknutých centier od 31. decembra 2005 už nemá prospech z daňového režimu koordinačných centier, akékoľvek obdobie nasledujúce po tomto dátume, počas ktorého tieto centrá mali prospech zo sporného režimu, nemožno považovať za obdobie, ktorého cieľom bolo umožniť im prispôsobiť sa, pretože sa už nachádzali v tejto novej situácii. V dôsledku toho za predpokladu, že by sa tejto žalobe vyhovelo, deviatim dotknutým centrám by nebolo možné so spätnou účinnosťou poskytnúť

prechodné obdobie po 31. decembri 2005, keďže takéto prechodné obdobie by bolo bezpredmetné.

78 Nemožnosť požívať prospech z dlhšieho prechodného obdobia, ani so spätnou účinnosťou, za predpokladu, že centrá už nemajú platné povolenie, navyše vyplýva aj z uznesenia Forum 187. V rámci návrhu na odklad výkonu rozhodnutia z roku 2003, ktoré zakazovalo obnovenie povolení niektorých centier, sa predseda Súdneho dvora domnieval, že ak by odkladu výkonu rozhodnutia nebolo vyhovené, rozhodnutie vo veci samej, ktoré by vyhovelo žalobcom, by bolo v súvislosti s prechodným režimom značne zbavené účinnosti a prípadné finančné opatrenia by sa nejavili vhodné na spätné obnovenie stability právneho rámca koordinačných centier (uznesenie Forum 187, bod 146).

79 Z predchádzajúceho vyplýva, že vzhľadom na predmet žaloby, ktorým je zrušenie napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom nestanovuje primerané prechodné obdobie, zrušenie uvedeného rozhodnutia z tohto dôvodu by pre deväť dotknutých centier nebolo nijako prospešné.

80 Žiadne z tvrdení predložených žalobcom neumožňuje spochybniť predchádzajúce úvahy.

81 Pokiaľ ide o argumentáciu založenú v podstate na tom, že uvedené centrá mali možnosť požívať prospech z daňového režimu koordinačných centier aj v období po 31. decembri 2005, keďže kráľovské nariadenie č. 187 je naďalej právnym základom týchto povolení (pozri body 55 až 57 vyššie), z judikatúry vyplýva, že za predpokladu nemožnosti vylúčiť, že ak by bolo jeho žalobe vyhovené, žalobca by si mohol uplatniť niektoré nároky u vnútroštátnych orgánov alebo aspoň ich požiadať o preskúmanie svojej žiadosti, odôvodňuje to jeho právny záujem na podaní žaloby (pozri v tomto

zmysle rozsudky Súdu prvého stupňa z 22. novembra 2001, Mitteldeutsche Erdöl--Raffinerie/Komisia, T-9/98, Zb. s. II-3367, body 34 a 38, a z 12. septembra 2007, Koninklijke Friesland Foods/Komisia, T-348/03, neuverejnený v Zbierke, bod 72).

82 V každom prípade je nutné najskôr konštatovať, že v prejednávanej veci aj za predpokladu, že by sa žalobe vyhovelo, centrá zastúpené žalobcom by si pred belgickými orgánmi nemohli uplatniť nijaký nárok týkajúci sa konkrétne prechodného obdobia, ktoré im bolo poskytnuté, čo je predmetom tohto sporu. Ako totiž vyplýva z predchádzajúcich úvah, aj za predpokladu, že by belgické orgány mali záujem, nemohli by dokonca ani so spätnou účinnosťou predĺžiť týmto centrám prechodné obdobie, ktoré im bolo poskytnuté, keďže už nepožívali prospech z daňového režimu koordinačných centier. Žalobca sa teda nesprávne domnieva, že skutočnosť, že belgické orgány obnovili povolenia dotknutým centrám len do 31. decembra 2005, nemá vplyv na ich schopnosť požívať prospech z daňového režimu koordinačných centier po tomto dátume. Ďalej treba uviesť, že ustanovenia rozhodnutia z roku 2003, ktoré označujú uvedený režim za pomoc nezlučiteľnú so spoločným trhom a ukladajú belgickým orgánom, aby ho zrušili alebo zmenili tak, aby bol zlučiteľný so spoločným trhom, neboli Súdnym dvorom v rozsudku Forum 187 zrušené. Sú teda účinné už od prijatia rozhodnutia z roku 2003, takže belgické orgány nemôžu obnoviť povolenia dotknutým centrám len na základe kráľovského nariadenia č. 187. Navyše v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia je nevyhnutné nové rozhodnutie Komisie na účely definovania nového prechodného obdobia, z ktorého by mohli mať prospech dotknuté centrá, keďže Všeobecnému súdu v rámci žaloby o neplatnosť neprináleží, aby svojim rozhodnutím nahrádzal napadnuté rozhodnutie alebo aby pristúpil k zmene tohto rozhodnutia (uznesenie Súdneho dvora z 11. mája 2000, Deutsche Post/IECC a Komisia, C-428/98 P, Zb. s. I-3061, bod 28, a rozsudok Súdu prvého stupňa z 26. septembra 2002, Sgaravatti Mediterranea/Komisia, T-199/99, Zb. s. II-3731, bod 141).

83 Za týchto podmienok je nutné konštatovať, že jednak sporné centrá nemôžu zakladať svoj záujem na konaní na uplatnení kráľovského nariadenia č. 187 po 31. decembri 2005 a jednak skutočnosť, že belgické orgány nevylúčili, že im priznajú prospech

z tohto režimu aj po tomto dátume, alebo že sa domnievali, že tieto centrá by mohli mať z neho prospech, je irelevantná.

84 Navyše treba pripomenúť, že žalobca sa nemôže dovolávať budúcich a neistých udalostí na účely odôvodnenia svojho záujmu na zrušení napadnutého aktu (pozri rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. apríla 2005, Sniace/Komisia, T-141/03, Zb. s. II-1197, bod 26 a tam citovanú judikatúru). Je však tiež potrebné uviesť, že bez ohľadu na predchádzajúce úvahy, žiaden z dôkazov predložených žalobcom neumožňuje s istotou preukázať, že v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia by belgické orgány so spätnou účinnosťou predĺžili povolenie dotknutých centier na obdobie po 31. decembri 2005 na základe kráľovského nariadenia č. 187. Opravné daňové výmery adresované belgickými daňovými orgánmi koordinačným centrám, ktoré žalobca predložil v replike, predstavujú totiž práve opačnú indíciu.

85 Pokiaľ ide o zákon z roku 2006, treba uviesť, že v žiadnom prípade nemôže odôvodňovať záujem deviatich dotknutých centier na konaní. Ustanovenia tohto zákona týkajúce sa daňového režimu koordinačných centier totiž nenadobudli účinnosť. Dátum nadobudnutia ich účinnosti mal byť totiž stanovený v súlade s jeho článkom 298 kráľovským nariadením prerokovaným Radou ministrov, ktoré nebolo prijaté. Ako vyplýva z odôvodnenia č. 18 napadnutého rozhodnutia, toto nadobudnutie účinnosti totiž belgické orgány podmienili potvrdením Komisie, že nemá voči nemu výhrady. Napadnuté rozhodnutie však v článku 3 stanovuje, že zákon z 27. decembra 2006 je nezlučiteľný so spoločným trhom, pretože jeho ustanovenia umožňujú prostredníctvom nových rozhodnutí o obnovení platnosti povolenia predĺžiť režim koordinačných centier aj po 31. decembri 2005. V tomto ohľade je dôležité uviesť, ako to vyplýva zo šiesteho odôvodnenia kráľovského nariadenia z 19. decembra 2008, že belgické orgány „prijali [napadnuté] rozhodnutie ukladajúce im neuviesť do účinnosti [zákon z roku 2006]“ v rozsahu, v akom sa týka koordinačných centier, a informovali o tom dotknutých daňovníkov. Z toho vyplýva, že belgické orgány nezamýšľajú uviesť

tento zákon do účinnosti. Nakoniec treba uviesť, že žalobca výslovne nespochybňuje napadnuté rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka zákona z roku 2006.

86 Nakoniec je potrebné zamietnuť tvrdenie žalobcu založené na tom, že by záujem centier na konaní preukazovalo rozhodnutie belgických orgánov vykonať napadnuté rozhodnutie a vybrať dane za roky 2006 a 2007 (pozri bod 54 vyššie). Keďže totiž tieto centrá od 31. decembra 2005 nemali podľa belgického práva platné povolenie nevyhnutné na požívanie prospechu z daňového režimu podľa kráľovského nariadenia č. 187, museli od tohto dátumu platiť daň vyplývajúcu z uplatnenia všeobecného režimu, prípadne z RZFÚ, ak sa preň rozhodli. Táto situácia vyplýva, ako už bolo uvedené, v prvom rade z rozhodnutia belgických orgánov o obmedzení platnosti ich povolení do 31. decembra 2005, a nie z napadnutého rozhodnutia. Dotknuté centrá sa teda odvtedy nemôžu na účely odôvodnenia záujmu na konaní proti uvedenému rozhodnutiu opierať o skutočnosť, že sa nedomnievali, že musia platiť daň vyplývajúcu zo všeobecného režimu, ale daň vyplývajúcu z režimu koordinačných centier, hoci naň podľa belgického práva nemali nárok.

87 Z predchádzajúceho vyplýva, že deväť centier, ktorých záujmy žalobca právoplatne zastupuje v prejednávanej veci, nemôže mať záujem na konaní, a preto nemajú ani aktívnu legitimáciu na podanie návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia.

88 Z toho vyplýva, že žalobca sa nenachádza v jednej zo situácií, ktoré by umožňovali vyhlásiť žalobu združenia za prípustnú v súlade s judikatúrou uvedenou v bode 58 vyššie.

89 Z tohto dôvodu sa táto žaloba musí odmietnuť ako neprípustná.

O trovách

90 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže v prejednávanej veci žalobca nemal úspech, je opodstatnené zaviazať ho na náhradu trov konania v súlade s návrhmi Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (ôsma komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. Žaloba sa odmieta ako neprípustná.

2. Združenie Forum 187 ASBL je povinné nahradiť trovy konania.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 18. marca 2010.

Podpisy